

TÁRSULATI ÜGYEK. GESELLSCHAFTSANGELEGENHEITEN.

MAROS IMRE SÍREMLÉKÉNEK LELEPLEZÉSE.

Maros Imre a Magyarhoni Földtani Társulat volt titkára, a Földtani Közlöny és Hidrológiai Közlöny idegen nyelvű részének közel két évtizeden át haláláig munkás társszerkesztőjének síremlékét 1938. október 27-én adtuk át gyászoló özvegyének és gyermekeinek. A Magyarhoni Földtani Társulat nevében dr. Liffa Aurél másodelnök, ny. földtani intézeti igazgató adta át a következő szavak kíséretében:

Még alig nyíltak újból e hant on a virágok, alig hordta el a szél a zokogás utolsó esuklásait, hogy felejthetetlen kedves barátunk Maros Imre m. kir. főgeológus, a Magyarhoni Földtani Társulat számos éven át volt első titkára felett e sír bezáródott. Még alig száradtak meg szeretteinek: hitvesének és gyermekeinek a könnyei... s mi ismét itt megjelentünk, hogy az idő múlásával lassan hegedő sebeket újból feltépjük, midőn a Magyarhoni Földtani Társulat nevében, tagjai s a Megboldogult barátai jelenlétében — az innmár porladásnak indult hamvai fölé emelt — eme sírkövet rendeltetésének átadjuk.

Megújulnak mindnyájunkban a fájdalom sebei, mert akit a végzet sorainkból oly korán kiragadott és e sírban örök nyugalomra helyezett: a jó férjet, a szerető apát, a jó barátot feledni nem tudjuk. — E hideg sírkő legyen a szószólója, hogy kedves tagtársunk, barátunk emléke mindnyájunkban él és hirdesse, hogy azt, míg e kő e hant on áll, szeretettel fogjuk megőrizni. Mert ezt Maros Imre kiérdemelte, nemcsak mint a m. kir. Földtani Intézet egyik legkiválóbb tagja, hanem mint a Magyarhoni Földtani Társulat fíradhatatlan titkára, de mint az önzetlen, jó barátok oly meleg szívvel megáldott legjobbika is.

Most pedig boruljunk le esendes imánkkal a Mindenható előtt és kérjük, hogy az a Föld, amelynek titkait fűrkészte, adjon neki örök nyugodalmat!

Ezután dr. Lóczy Lajos földtani intézeti igazgató helyezett koszorút a sírra a következő beszéd kíséretében:

Újból megjelentünk esendes pihenőhelyeden, hogy kegyeletünket ezzel a szerény emlékművel lerójuk.

A magyar geológusok társadalmának tisztelete és elismerése kísért el utolsó úttadra, ahol már másfél esztendeje a szerető kezektől ápolt, virágdíszítette hant mélyén álmodod örök álmodat. Barátaid és tisztelőid meleg szeretete és áldozatkészsége tette lehetővé, hogy sírodat ezzel az egyszerű emlékkövel megjelöljük.

Maros Imre életkörülményeit, értékés munkásságát és nemes alakját azóta már több helyütt méltatták. Mégis ez ünnepélyes alkalmal újból felidőzem Maros Imre szeretetteljes egyéniségét, aki körünkből, életének virágjában, férfiúi munkakedvének és erejének delőlőpontján költözött el. Elhunytával a Földtani Intézet egy ideális lel-külettű kutató tagjával lett szegényebb.

Maros Imre sokoldalú tudós lévén, úgyszólván a geológia minden ágazatában jártas volt és széleskörű szakismeretekkel rendelkezett. Főként a hidrológiát művelte, de sokoldalú természettudományi érdeklődése nem szorítkozott eszóván a geológiára, hanem többek között a botanikához is kitűnően értett. Velezületett hajlamánál fogva rajongója volt a természetnek s természetimádatából fakadó bűvárkodó kedv irányította őt a földkéreg titkainak kifűrkészésére.

Széleskörű általános műveltsége nagy nyelvtudással párosult. A német, angol és francia nyelvet tökéletesen bírta. Több mint két évtizeden keresztül nagyjából ő fordította le a geológus-kollégáinak műveit s úgyszólván alig van köztünk valaki, akinek dolgozatát ne ültette volna át idegen nyelvre. Kitűnő előadó volt. A szabad egyetemen tartott népszerű előadásai, amelyek a geológia minden ágára kiterjedtek, állandóan hatalmas közönséget vonzottak s pompás előadásaival hallgatóságának figyelmét teljesen lekötötte.

A világháború előtti években nagy lelkesedéssel indult meg a geológiai reambuláció a Nyugati Kárpátokban. Ez a kutatás páratlan tudományos eredményeket ért el, amelyben Maros Imrének is jelentős része volt. A Kárpátok alján, Nyitra megyében végzett rendszeres geológiai felvételeket. A munka befejezését azonban megakadályozta a kegyetlen trianoni béke, amely ezt az országrészt elszakította tőlünk.

Izig-vérig igaz magyar voltál kedves Imre barátunk s forró hazaszeretetednek több ízben tanúságát adtad. Végigküzdötted a világháborút. Mint lovastűzér az orosz és az olasz fronton vettél részt a haza védelmében és vitézséged jeléül számos kitüntetéssel tértél haza. A sors nem engedte meg, hogy a mai reménytelen idők megéledj. Mily örömmel dobogna most nemes szíved, amikor lassanként felderül Magyarország igazságának szent napja és régi munkahelyednek béreie a szent Hazához visszatérőben vannak. A feltámadás hajnalát nem ismerhetted meg. Harmónikus életed, amelynek fénypontja a balatonszabadi tusculanumodban való üdülésed volt, oly idő előtt ért véget és boldog eszládi körödből, aggódó szeretteid karjából ragadott el a kérlelhetetlen végzet.

Sokoldalú tudásod és nagy műveltségedért mindenki tisztelt, meleg szíved, közvelen szerény modorodért mindenki szeretett. Ellenségeid nem voltak. Korai elköltözésed pótolhatatlan veszteség mindnyájunkra.

Drága jó Imre barátom, hiányodat nagyon érezzük! Hiányzol nekünk mint kolléga és jóbarát egyaránt. Emlékedet soha el nem múlt kegyelettel fogjuk megőrizni. Nemes egyéniségedet és szeretetünket hirdesse ez a szilárd kő.

Végül Papp Ferenc elsőtítkár emlékezett meg a korán elhunyt munkatárs nemes egyéniségéről:

Mélyen tisztelt Nagyságos Asszonyunk! Tisztelt Közönség! A kartársak szeretete a Földtani Közlöny és a Hidrológiai Közlöny fennállása óta egyik legpontosabb, leggondosabb szerkesztőjének állított emléket e helyen. Tulajdonképpen a mi Maros Imre barátunk nekünk már életében egy örök szép emléket állított; saját maga élete munkásságával. A geológiai térképek és tanulmányok, a Közlönyök oldalán sok millió szó, kifejezés őrzi az ő áldozatos, biztos tudását. Akiknek írta, akikért fáradt: a geológusok és hidrológusok legjobban tudják, hogy a Föld nagy értékei csak akkor válnak az élet előmozdítóivá, támaszaivá, ha nem rejtett helyen vannak, ha van út hozzájuk. Maros Imre volt a mi tudásunk feltárója, a mi útunk — a külföld felé. De ő nemesak ez volt, nemesak eszköz, hanem fegyelmzett szívvel áldott ember, akiben az értelem és érzelem összhangban állt: képzett geológus, kitűnő édesapa, hű jó barát... E szomorú napon, mikor a kétség és a remény, az élet és az elmúlás találkozik, ennek a szép siremléknek márványa, Erdély drága földjének egy darabja reá emlékeztet. Hófehér, mint amilyen a lelke volt, rózsaszín, mint amilyen a szeretni tudó szíve volt. A betűk hareosa, a lélekkel és ésszel megáldott ember, aki előbb adott nekünk emléket, sok-sok millió gondolat betű emléké; most ami a mi szívünkben él: elismerést, jutalmat, emléket kapott!

